

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-55(4)/14/AnŁ

Warszawa, 13 sierpnia 2014 r.

DECYZJA DIH-1/ 62 /2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2014 r. poz. 148 t.j.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 t.j.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania Joanny Grochali, 36-125 Wola Raniżowska 445, od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z dnia 23 czerwca 2014 r. (nr akt sprawy: AŻ.8361.145.2013), którą wymierzono jej:

- I. w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o jakości handlowej karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu czterech partii przetworów mięsnych nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach oraz
- II. w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy o jakości handlowej karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii zafałszowanego mięsa,

uchyla zaskarżoną decyzję w całości i wymierza Joannie Grochali, 36-125 Wola Raniżowska 445, karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu w okresie prowadzenia działalności gospodarczej pod nazwą Joanna Grochala w Woli Raniżowskiej, czterech partii przetworów mięsnych i jednej partii mięsa wołowego o łącznej wartości 498 zł nieodpowiadających jakości handlowej.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 3-6 grudnia 2013 r. przez inspektorów reprezentujących Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie – zwanego dalej również „Podkarpackim WIIH” – w punkcie sprzedaży w Rzeszowie przy ul. Targowej 4, należącym do przedsiębiorcy Joanny Grochali prowadzącej działalność gospodarczą w Woli Raniżowskiej, zwanej dalej również „stroną”, (akta kontroli

nr 8361.145.2013), zakwestionowano oznakowanie czterech partii przetworów mięsnych i jednej partii mięsa ze względu na naruszenie przepisów o jakości handlowej.

I tak, cztery partie przetworów mięsnych pakowanych przy sprzedaży o wartości 354 zł, tj. salceson wiejski, kielbasa zwyczajna Lux, kielbasa wiejska i kaszanka gryczana, zostały zakwestionowane z uwagi na brak w miejscu sprzedaży uwidocznionych dla konsumentów informacji w zakresie nazwy lub imienia i nazwiska producenta oraz wykazu składników. Niniejsze naruszało postanowienia przepisów § 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”.

Jedna partia mięsa w cenie 35,90 zł/kg, o łącznej wartości 143,60 zł została zakwestionowana z uwagi na niewłaściwą nazwę, inną niż ustalona dla tego rodzaju żywności w przepisach prawa żywnościowego, ponieważ w miejscu sprzedaży oznakowana była informacją dla konsumenta jako „młoda wołowina”, tymczasem mięso pochodziło od zwierzęcia starszego niż dwanaście miesięcy (osiemnastomiesięcznego, według etykiety producenta). Powyższe naruszało postanowienia art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o bezpieczeństwie żywności*”, oraz załącznika XIa do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („*rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku*”) (Dz. U. L 299 z 16.11.2007, s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem nr 1234/2007*”. Ustalenia kontroli udokumentowano w protokole kontroli z dnia 6 grudnia 2013 r., nr akt kontroli AŻ.8361.145.2013, sprostowanym przez Podkarpackiego WIIH w dniu 7 kwietnia 2014 r. Załącznik nr 1 do tego protokołu stanowiła etykieta zbiorcza tuszy wołowej, z której pochodziła ww. „młoda wołowina”. Według etykiety mięso pochodziło od buhaja urodzonego 15 maja 2012 r., ubitego 28 listopada 2013 r. (tj. ubitego w wieku osiemnastu miesięcy). Do akt sprawy dołączone zostały dowody dostaw na oceniane produkty, tj. faktura nr 70/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. i faktura VAT nr FV/19062/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r..

Mając na uwadze stwierdzone nieprawidłowości, Podkarpacki WIIH, pismem z dnia 22 kwietnia 2014 r. zawiadomił przedsiębiorcę Joannę Grochałę prowadzącą działalność gospodarczą w Woli Raniżowskiej o wszczęciu postępowania administracyjnego w celu wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu ww. czterech partii przetworów mięsnych o niewłaściwej jakości handlowej (nieprawidłowe oznakowanie) i jednej partii zafałszowanego mięsa (niezgodne z prawdą oznakowanie). W piśmie tym Podkarpacki WIIH poinformował również stronę, że przed wydaniem decyzji przysługuje jej prawo do wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie materiałów i dowodów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Strona złożyła do Podkarpackiego WIIH kopię „Zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013” PIT-36 z załącznikiem PIT/B. Dokument ten wskazywał przychód z tytułu działalności gospodarczej w wysokości [...] zł.

W dniu 30 kwietnia 2014 r. strona zaprzestała wykonywania działalności gospodarczej, a następnego dnia została wykreślona z rejestru Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. O fakcie tym strona nie poinformowała Podkarpackiego WIIH.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 23 czerwca 2014 r. (nr akt: AŻ.8361.145.2013) Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej, wymierzył przedsiębiorcy Joannie Grochali prowadzącej działalność gospodarczą w Woli Raniżowskiej dwie kary pieniężne w łącznej w wysokości 1.500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych), na którą składała się:

pkt I – kara w kwocie 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu czterech partii przetworów mięsnych nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach,

pkt II – kara w kwocie 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii zafałszowanego mięsa.

Pismem z dnia 8 lipca 2014 r. strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „Prezesem UOKiK” – odwołanie od ww. decyzji.

Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, zarzucając iż podczas kontroli Inspekcji Handlowej równocześnie przeprowadzana była kontrola Urzędu Skarbowego. W związku z tymi kontrolami strona zapomniała umieścić etykiety z wymaganymi informacjami. Odwołująca się powołała się przy tym na wyjaśnienia złożone inspektorom dokonującym kontroli. Nie zgodziła się ona również ze stwierdzeniem jakoby zakwestionowane w toku kontroli mięso nie było młodą wołowiną i było produktem zafałszowanym. Stwierdziła, że producent zapewniał ją i sprzedał jej ten produkt jako młodą wołowinę. Wskazała też, iż w trakcie kontroli przeprowadziła ona w obecności inspektorów rozmowę z producentem ww. mięsa, który wyjaśniał jej, że „do 24 miesięcy wołowina sprzedawana jest pod nazwą «młoda wołowina»”, bo takie mają przepisy i tak zakupują od gospodarzy żywiec”. Strona stwierdziła, że nie jest świadoma przepisów odnoszących się do nazewnictwa mięsa wołowego, ponieważ nie jest ani nie była producentem, z tego też względu opierała się jedynie na twierdzeniach producenta. Ponadto strona podniosła, iż w ciągu prowadzonej przez siebie działalności mimo przeprowadzania po wielokroć kontroli po raz pierwszy naruszyła ona przepisy ustawy o jakości handlowej w zakresie oznaczania, nazewnictwa i sprzedaży artykułów rolno-spożywczych. W tych okolicznościach wymierzona kara była zdaniem strony zbyt wysoka. Odwołująca się podkreśliła wreszcie, iż z dniem 30 kwietnia 2014 r. zakończyła działalność gospodarczą w związku z problemami

zdrowotnymi, które nie pozwalały jej dłużej zajmować się prowadzeniem działalności gospodarczej. Wskazała również na trudną sytuację finansową.

Podkarpacki WIIH odniósł się do zarzutów strony w piśmie z dnia 15 lipca 2014 r. (pismo przekazujące odwołanie do Prezesa UOKiK). Między innymi zaprzeczył twierdzeniu odwołującej się, iż w czasie kontroli Inspekcji Handlowej miała miejsce kontrola innego organu. Stwierdził, że kontrolowana nie zgłaszała inspektorom takiego faktu oraz że wskazana kontrola Urzędu Skarbowego nie była odnotowana w książce kontroli. Inspektorzy Podkarpackiego WIIH dokonali wpisu do książki kontroli pod numerem 1.

Pismem z dnia 25 lipca 2014 r. Prezes UOKiK poinformował Joannę Grochałę, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej na podstawie art. 10 Kpa uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Z definicji jakości handlowej (art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej) wynika, że oznakowanie środków spożywczych jest jednym z jej elementów. Należy zaznaczyć, że w świetle prawa żywnościowego pojęcie „wprowadzania do obrotu” dotyczy każdego etapu obrotu i nie jest zawężone jedynie do pierwszego wprowadzenia na rynek.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Art. 40a ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, iż każdy, w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych nieodpowiedniej jakości – art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy i każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane – art. 40a ust. 1 pkt 4, podlega innej karze, karze określonej w każdym z tych przepisów. Stosownie do brzmienia art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy kto:

3) wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł;

4) wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Zgodnie z art. 3 pkt 10 tejże ustawy, za zafałszowany artykuł rolno-spożywczy uznaje się produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

W myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Wymagania dotyczące sposobu oznakowania środków spożywczych oferowanych bez opakowań (luzem) zostały określone w rozporządzeniu w sprawie znakowania środków spożywczych. Przepis § 17 ust. 1 pkt 1 i 2 tego rozporządzenia stanowi, że w miejscu sprzedaży środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, oprócz nazwy środka spożywczego podaje się dodatkowo informację o imieniu i nazwisku lub nazwie producenta oraz wykaz składników. Zgodnie z § 17 ust. 2 ww. rozporządzenia, informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Nazwa środka spożywczego, jak stanowi art. 47 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, powinna odpowiadać nazwie ustalonej dla danego rodzaju środków spożywczych w przepisach prawa żywnościowego, a w przypadku braku takich przepisów powinna być nazwą zwyczajową środka spożywczego lub składać się z opisu tego środka spożywczego lub sposobu jego użycia, tak aby umożliwić konsumentowi rozpoznanie rodzaju i właściwości środka spożywczego oraz odróżnienie go od innych produktów.

Nazwa „młoda wołowina” została ustalona dla mięsa wołowego pochodzącego od bydła w wieku powyżej ośmiu i poniżej dwunastu miesięcy. W czasie przeprowadzania kontroli regulacje w tym zakresie zawarte były w art. 113b i załączniku XIa do rozporządzenia nr 1234/2007 (wówczas „młoda wołowina” wolno było nazwać również mięso ze zwierząt dwunastomiesięcznych); od dnia 1 stycznia 2014 r. wymagania te przeniesiono do art. 78 i załącznika VII, część I rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. U. L 347 z 20.12.2013, s. 671) – zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1308/2013”.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży należącym do strony, stwierdzono wprowadzenie do obrotu ww. czterech partii przetworów mięsnych z naruszeniem wymagań określonych w § 17 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania z uwagi na brak w miejscu sprzedaży uwidocznionych dla konsumentów (na wywieszkach dotyczących danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom) informacji w zakresie nazwy lub imienia i nazwiska producenta oraz wykazu składników. W toku tej samej kontroli stwierdzono też wprowadzenie do obrotu zafałszowanej młodej wołowiny, ponieważ produkt ten nie pochodził od bydła w wieku powyżej ośmiu i poniżej dwunastu miesięcy (zwierzę miało ponad osiemnaście miesięcy).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Podkarpacki WIIH w drodze decyzji wymierzył przedsiębiorcy Joannie Grochali prowadzącej działalność gospodarczą w Woli Rożnowskiej dwie kary pieniężne w łącznej wysokości 1.500 zł, na którą składały się: kara w kwocie 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu czterech partii przetworów mięsnych nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach oraz kara w kwocie 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii zafałszowanego mięsa.

W opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ustalenia kontroli wskazywały na popełnienie czynu opisanego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej w odniesieniu do ww. czterech partii przetworów mięsnych. Całokształt materiału dowodowego nie daje jednak podstaw do stwierdzenia zafałszowania ww. jednej partii mięsa wołowego, tj. nie wskazuje na popełnienie przez stronę czynu stypizowanego w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Protokół kontroli z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załącznikami świadczy co prawda, że ww. jedna partia mięsa nie była „młoda wołowina” w rozumieniu przepisów art. 113b i załącznika XIa do rozporządzenia nr 1234/2007 oraz art. 78 i załącznika VII, część I rozporządzenia nr 1308/2013, tj. mięsem pochodzącym od bydła w wieku od ośmiu do dwunastu miesięcy, gdyż faktycznie pochodziła od bydła (buhaja) w wieku osiemnastu miesięcy. Jednakże ten sam protokół kontroli na karcie 2 dowodzi, że w

kontrolowanej placówce w miejscu bezpośrednio dostępnym dla konsumenta oprócz nieprawdziwego oznaczenia „młoda wołowina” znajdowała się również etykieta zbiorcza tuszy wołowej, z której pochodziła oferowana do sprzedaży młoda wołowina. Na etykiecie wskazana była data urodzenia i uboju zwierzęcia, dzięki czemu można było ustalić jego wiek. W tych okolicznościach należało uznać, że stwierdzona przez Podkarpackiego WIIH nieprawidłowość w zakresie oznakowania jednej partii młodej wołowiny naruszała przepisy o jakości handlowej (z uwagi na zastosowanie nieprawdziwej nazwy „młoda wołowina”), lecz nie spełniała definicji zafałszowanego artykułu rolno-spożywczy zawartej art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, ponieważ nie sposób dowieść, że zmiany dotyczące oznakowania ww. mięsa miały na celu ukrycie jego właściwości – wieku zwierzęcia.

Podsumowując dotychczasowe rozważania, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że stronie należało wymierzyć jedną karę w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu partii artykułów rolno-spożywczych (czterech partii przetworów mięsnych i jednej partii mięsa wołowego) nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej. Zaskarżona decyzja, którą Podkarpacki WIIH wymierzył stronie dwie kary pieniężne w oparciu o przepisy art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ww. ustawy, powinna zostać uchylona w całości.

Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK wymierzył Joannie Grochali karę w wysokości 500 zł stanowiącej w przybliżeniu jednokrotność wartości korzyści majątkowej (określonej na podstawie cen detalicznych partii produktów nieodpowiadających jakości handlowej o łącznej wartości 498 zł – por. interpretacja pojęcia „wartości korzyści majątkowej” w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt: VI SA/Wa 1652/10). Należy dodać, że kwota 500 zł stanowi jednocześnie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej w oparciu o zacytowany przepis art. 40a ust. 1 pkt 3.

Prezes UOKiK podtrzymuje dokonaną przez organ pierwszej instancji ocenę przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, za wyjątkiem uznania przedmiotowej partii mięsa wołowego za produkt zafałszowany.

Organ pierwszej instancji oparł się również na zasadzie proporcjonalności wyrażonej w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, z której wynika, że kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Odnosząc się do kwestii podniesionych przez stronę w odwołaniu, Prezes UOKiK stwierdził, co następuje.

Strona podniosła, że równocześnie z kontrolą Podkarpackiego WIIH odbywała się u niej kontrola Urzędu Skarbowego, co miało spowodować, że strona zapomniała umieścić w miejscu sprzedaży etykiety z wymaganymi informacjami. Argument ten jednak nie znajduje poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności brak jest w protokole kontroli z dnia 6 grudnia 2013 r. jakiegokolwiek adnotacji na ten temat, a strona podpisała ten dokument bez zastrzeżeń. Wskazanych okoliczności nie potwierdza również Podkarpacki WIIH w wyjaśnieniach przedstawionych w piśmie z dnia 15 lipca 2014 r. Niezależnie od tego Prezes UOKiK uważa, że kontrola działalności przedsiębiorcy nie należy do zdarzeń, które stanowiłyby wystarczające usprawiedliwienie dla naruszenia interesów informacyjnych konsumentów.

Strona nie zgodziła się ze stwierdzeniem jakoby zakwestionowane w toku kontroli mięso nie było młodą wołowiną i było produktem zafałszowanym. Prezes UOKiK przychylił się do zdania strony, że mięso to nie było produktem zafałszowanym (co opisane zostało powyżej w niniejszej decyzji). Należy jednak z całą mocą podkreślić, iż wołowina wprowadzona przez stronę do obrotu nie była młodą wołowiną w rozumieniu przepisów o jakości handlowej (mięsem pochodzącym od bydła w wieku powyżej ośmiu i do dwunastu miesięcy).

Strona stwierdziła, że nie jest świadoma przepisów odnoszących się do nazewnictwa mięsa wołowego, ponieważ nie jest ani nie była producentem i opierała się jedynie na jego deklaracji, że zakwestionowany produkt jest młodą wołowiną. Organ drugiej instancji wyjaśnia, że przyjęte przez ustawodawcę brzmienie art. 40a ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, iż wprowadził do obrotu nieodpowiadające jakości handlowej (pkt 3) lub zafałszowane (pkt 4) artykuły rolno-spożywcze, podlega karze przewidzianej w każdym z tych przepisów. Oznacza to, że samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej lub zafałszowanych produktów, powoduje konieczność nałożenia stosownej kary (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10). Odpowiedzialność określona w tych przepisach ma charakter obiektywny, natomiast przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu produktów o niewłaściwej jakości handlowej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 126/10).

Każdy przedsiębiorca jest obowiązany do przestrzegania przepisów prawa dotyczących prowadzonej przez niego działalności. Przepisy określające wymagania jakości handlowej w odniesieniu do młodej wołowiny oraz przetworów mięsnych oferowanych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży są powszechnie obowiązujące i zostały opublikowane w Dzienniku Ustaw oraz Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, powinny więc być stronie znane. Tym bardziej dotyczy to strony o przeważającym profilu działalności gospodarczej określonym jako sprzedaż detaliczna mięsa i wyrobów z mięsa prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach (wg danych z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności

Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej, wydruk z dnia 21 lipca 2014 r.), która w momencie kontroli prowadziła działalność gospodarczą od ponad siedmiu lat. W szczególności nie może stanowić usprawiedliwienia okoliczność, jakoby strona sama została wprowadzona w błąd przez producenta co do możliwości zastosowania nazwy „młoda wołowina” w odniesieniu do zakwestionowanego mięsa wołowego. Strona dysponowała etykietą ww. produktu, wskazującą wiek zwierzęcia w chwili uboju oraz kategorię „buhaj A”. W żadnym miejscu etykiety nie pojawia się nazwa „młoda wołowina”. Powinno było to doprowadzić stronę do wniosku, że nie ma prawa zastosować tej nazwy w obrocie z konsumentami w odniesieniu do ww. produktu.

Strona podniosła, iż w ciągu prowadzonej przez siebie działalności, mimo przeprowadzania po wielokroć kontroli, po raz pierwszy naruszyła ona przepisy ustawy o jakości handlowej w zakresie oznaczania, nazewnictwa i sprzedaży artykułów rolno-spożywczych. Z tego względu wymierzona kara była zdaniem strony zbyt wysoka. Organ drugiej instancji zauważa, że wskazane okoliczności zostały wzięte pod uwagę przez Podkarpackiego WIIH przy miarkowaniu wysokości obu kar pieniężnych (str. 6 zaskarżonej decyzji). Koniecznym jest też podkreślenie, że obie kary zostały wymierzone stronie w ich najniższych możliwych wymiarach, określonych w przepisach art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej.

Należy dodać, że Prezes UOKiK zbadał prawidłowość wymierzenia stronie ww. kar pieniężnych w oparciu o przepisy ustawy o jakości handlowej i w rezultacie zgodził się z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji.

Strona odwołująca się wskazała na swoją trudną sytuację finansową oraz na zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 30 kwietnia 2014 r.

Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony może zostać rozważona po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

1. odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
2. odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
3. umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Tym samym, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę można wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Joanna Grochala
Wola Raniżowska 445
36-125 Wola Raniżowska
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Rzeszowie
3. a/a